

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Janem Bakešem
sídlem U Olší 280, 277 31 Velký Borek

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2023, č. j. KRPA-30666-14/ČJ-2023-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění v délce 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, neboť mu nebylo poskytováno poučení o jeho právech a povinnostech a rovněž mu nebylo tlumočeno do jazyka, kterému rozumí. Žalobci nebylo umožněno, aby používal jazyk, kterým je schopen se dorozumět. Žalobce je státním příslušníkem Moldavské republiky, rodným a primárním dorozumívacím jazykem žalobce v jeho rodné zemi je rumunština, která je i úředním jazykem. Za daných okolností nebylo žádného důvodu, aby bylo řízení před správním orgánem tlumočeno do jazyka ruského. Žalobce ruský jazyk stejně jako český jazyk neovládá do takové míry, aby plně porozuměl smyslu informací, které mu byly tlumočeny, a aby chápal smysl otázek správního orgánu. Žalobce se narodil v roce 1995, tedy 4 roky po vzniku samostatné Moldávie. Moldávie jistě má jisté historické reminiscence na éru Sovětského svazu, nelze ale od žalobce rozumně očekávat, že bude rozumět ruskému jazyku do takové míry, aby mu mohlo být tlumočeno při úředním jednání. Ruština je slovanským jazykem, zatímco rumunština je románským jazykem. Žalobce tvrdí, že nežádal tlumočnicka do ruského jazyka, ale do rumunského jazyka. Svou žádost o tlumočnicka uvedl i v závěru podání vysvětlení dne 23. 1. 2023.
3. Žalovaný rovněž v rozporu se zákonem neinformoval žalobce o oprávnění podat žádost o udělení mezinárodní ochrany ve lhůtě sedmi dnů v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět, tedy v jeho mateřském jazyce, namísto toho mu poskytoval tlumočení do ruského jazyka, proto se žalobce nemohl seznámit se všemi informacemi a adekvátně na ně reagovat. Žalobce byl se svým právem obeznámen až na základě právní porady se svým zástupcem, a to v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková.
4. Žalobce namítal, že žalovaný žalobci neumožnil podat žádost o mezinárodní ochranu před zahájením řízení o správním vyhoštění, resp. před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. Takovýto zavedený postup policie je v zásadě v rozporu s principem non refoulement, tedy zákazem vyhoštění uprchlíků do země, kde jim hrozí pronásledování z důvodů jejich příslušnosti k určité rase, náboženství, národnosti, určité sociální skupině či politickému názoru.
5. Žalobce rovněž vytýká žalovanému nezákonnost rozhodnutí samého spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a z toho plynoucího nesprávného závěru, že je třeba na něho aplikovat právě institut zajištění ve smyslu ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nedostal požadavků na zjištění skutkového stavu podle § 3 ve spojení s ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný fakticky nezjišťoval, jak dlouho se vlastně žalobce na území ČR nalézá, kde doposud bydlel, s kým konkrétně se stýkal, jak je dosažitelný atp. Žalobce se dostavil na neformální telefonickou výzvu na útvar policie, a tedy je patrná jeho vůle s policií spíše kooperovat, než že by se interakci s policií cíleně vyhýbal.
6. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 1. 2023 jsou zřejmé formálně pokládané otázky, nicméně tlumočeny do jiného než rodného jazyka žalobce, přičemž otázky a odpovědi žalobce jsou takového rázu, že přímo zavádají důvody k zajištění cizince. Za

daných okolností je otázkou, zda šlo o skutečný projev vůle žalobce či zavádějící postup policie. Žalobce tvrdí, že mu obsah protokolů není znám a v zásadě neměl možnost ani zjistit, co bylo předmětem řízení a proč. Ve spisovém materiálu není založen žádný dokument v jazyce, kterému žalobce rozumí a ze kterého by seznal, jaká má práva a povinnosti.

7. Žalobce žalovanému rovněž vytýká, že jsou prezentovány zavádějící informace o okamžiku omezení jeho svobody pohybu. Žalobce tvrdí, že byl omezen na svém volném pohybu mnohem dříve, a to již po vstupu na útvar policie, kam se dostavil na telefonickou výzvu. Ve spisovém materiálu není založen žádný dokument, ze kterého by bylo zřejmé, kdy přesně se žalobce na výzvu policisty místního oddělení Bohnice dostavil na služebnu policie za účelem převzetí ztraceného cestovního dokladu. Z úředního záznamu příslušníků cizinecké policie, ze dne 22. 1. 2023 se podává, že tito byli vysláni operačním střediskem dne 22. 1. 2023 ve 21:00 hod., na pobytovou kontrolu na součást policie, místní oddělení Bohnice. Je tedy zřejmé, že žalobce byl v moci policistů před touto výzvou, a tedy k omezení jeho osobní svobody došlo předtím, než je prezentováno policisty zařazenými u cizinecké policie. Žalobce tvrdí, že před samotnou pobytovou kontrolou svobodně opustit služebnu policie nemohl, bylo mu řečeno, že zde musí setrvat a vyčkat na příjezd jiných policistů. Přitom neměl k dispozici ani svůj cestovní doklad. Žalobce namítá, že ze strany žalovaného byl zajištěn po dobu delší než 24 hodin a účelově byl čas omezení na svobodě upraven tak, aby doba zajištění nepřesáhla zákonnou dobu stanovenou v ust. § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).
8. Žalobce rovněž žalovanému vytýká nedostatečné odůvodnění zajištění v zařízení pro cizince. Žalobce se dobrovolně dostavil po telefonické výzvě policie na příslušnou součást policie. Žalobce byl prokazatelně dosažitelný, byť se nelegálně zdržoval na území ČR, pobýval na takovém místě, kde jej bylo možné zastihnout, což správní orgán ale vůbec nezjišťoval. Za daných okolností nenaplnuje žalobou napadené rozhodnutí požadavky zákonodárce podle § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu bylo na žalobce aplikováno opatření ultima ratio v podobě omezení svobody, ačkoliv takovéto opatření zcela jistě nebylo nezbytné, s ohledem na chování žalobce. Žalobce doposud žil v pronajatém bytě, kde měl své zázemí.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobci byl ustanoven tlumočnický do ruského jazyka na základě jeho požadavku, což vyplývá z protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 1. 2023. Žalobce protokol jako správný a úplný podepsal. Žalobce v průběhu řízení změnu tlumočnicka nepožadoval, plně mu rozuměl. Do ruského jazyka žalobci tlumočila ustanovená soudní tlumočnice, která mu tlumočila již v předchozím řízení o jeho správním vyhoštění. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu byl žalobce řádně poučen za přítomnosti tlumočnice dne 23. 1. 2023.
10. Vycestování žalobce je možné, cizinec pochází z bezpečné země původu, současně v rámci správního řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

11. Žalobce byl prvotně omezen na svobodě dne 22. 1. 2023 v 21:35 hod na místním oddělení policie Bohnice.
12. Žalobce také namítá, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření, ve formě zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K tomuto žalovaný uvedl, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce, s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce si sám svým přístupem a opakovaným nerespektováním právním předpisů zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému správnímu orgánu nezbylo nic jiného, než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přímo přistoupit k zajištění žalobce, a to z důvodu dosažení samotného cíle správního vyhoštění, kterým je ukončení nežádoucího pobytu žalobce na území.
13. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, proto dne 3. 2. 2023 bylo ukončeno jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

IV. Obsah správního spisu

14. Dne 22. 1. 2023 v 21:00 hod. byla vyslána na stanici místního oddělení policie Bohnice hlídka cizinecké policie za účelem provedení pobytové kontroly dle ust § 167 písm. d) zákona o pobytu cizinců u cizince, který se dostavil na tuto součást ohledně nalezeného cestovního dokladu.
15. Kontrolou cestovního odkladu cizince bylo zjištěno, že tento má vydané výjezdní vízum s platností do 19. 1. 2023 ve věci správního vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 7. 12. 2022, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění se zákazem pobytu jeden rok. Vzhledem k těmto skutečnostem hlídka využila oprávnění dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii a dne 22. 1. 2023 v 21:35 hod. cizince zajistila a omezila jej na osobní svobodě.
16. S cizincem byl dne 23. 1. 2023 za přítomnosti tlumočníka sepsán protokol o podání vysvětlení, ve kterém mimo jiné uvedl: *„Tlumočníka v tomto řízení žádám do ruského jazyka. Nežádám přítomnost právního zástupce. Jsem schopen sepsání protokolu. Jsem si plně vědom toho, že mi bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, i že uplynula lhůta pro vycestování. Jsem si vědom, že k pobytu na území ČR je třeba vízum, ale to jsem neměl a ani jsem o něj nezažádal. Chtěl jsem na území vydělávat finanční prostředky, přestože jsem si byl vědom, že je zde můj pobyt nelegální.“*
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z jednání cizince je zřejmé, že cizinec neměl snahu ani vůli opustit území ČR. Ve správním řízení byl cizinec výslovně upozorněn na případné právní následky nevycestování a zmaření účelu správního řízení. Doba, po kterou měl opustit území schengenského prostoru, byla stanovena v délce 44 dní, tato doba je více než dostačující k opuštění území ČR, přesto tak ve stanovené lhůtě neučinil a na území členského státu schengenského prostoru protiprávně zůstal. Ve své výpovědi ze dne 23. 1. 2023 dále uvedl, že na území ČR zůstal, aby zde vydělával peníze. Pracovní povolení ovšem nemá, a protože se na území státu nachází nelegálně, nemůže zde ani požádat o vízum. Cizinec tedy vědomě porušoval právní řád ČR. V době, kdy cizinec o pas přišel, měl být mimo území ČR. Další skuteností je, že si jako cizinec nepohlídal

cestovní doklad proti ztrátě či odcizení. Je tedy nezodpovězenou otázkou, po jakou dobu by zde dále pobýval, pokud by nebyl předvolán na policii ve věci nálezů cestovního dokladu.

18. Správní orgán rekapituloval, že cizinec na území ČR maří výkon správního rozhodnutí a je s protiprávním stavem plně srozuměn. Sám vůbec nemá v úmyslu vycestovat a jeho zájem je bez oprávnění vydělávat na území ČR finanční prostředky. Správní orgán v tomto ohledu využil možnosti cizince zajistit a následně vyhostit do domovského státu. Cizinci již byla dle názoru správního orgánu poskytnuta značně dostatečná lhůta na zajištění všech náležitostí k vycestování. Cizinec této možností nevyužil a pro vycestování činil to, že se nechal zaměstnávat, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán je povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. Z jednání účastníka řízení je zřejmé, že existuje nebezpečí, že opětovně zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Cizinec nevycestoval v době stanovené, správní orgán má důvodné podezření, že by toto jednání opakoval. Jeho úmyslným a vědomým jednáním se dostal do nelegálního pobytu, tím je také odůvodněna přiměřenost postupu správního orgánu, neboť není smyslem správních orgánů vrstvit jednotlivá rozhodnutí, která v nejmenší možné míře zasahují do práv a svobod, ale vydávat taková opatření a rozhodnutí, která přiměřeným a účelným způsobem obnoví protiprávní stav, který cizinec svým jednáním vyvolal. Jelikož cizinec dle všech dostupných informací nehodlal opustit území ČR, je užití dalšího správního vyhoštění shledáno jako maření sil státní moci, které by nevedlo k vycestování cizince z území ČR a obnovení protiprávního stavu. Na základě shora uvedených skutečností přistoupil správní orgán k zajištění cizince.
19. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí, že cizinec i nadále z území ČR neodcestuje a nadále se bude dopouštět maření výkonu správního rozhodnutí. Tento závěr je podložen jeho vědomým jednáním v rozporu s platnými právními předpisy a opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců a dalších právních předpisů. Je nutné upozornit, že aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a taktéž neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal (objektivní složka). V souladu s ustanovením § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016-21). U žalobce absentovala jak objektivní tak subjektivní složka možnosti uložit zvláštní opatření, tudíž jejich opatření bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný správní orgán jasně vyjádřil, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Prizmatem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie. Další odklad vyhoštění v průběhu účinků správního vyhoštění by byl v rozporu s vysloveným zájmem státu, aby se dotčený cizinec již na tomto území nezdržoval. Za této situace při naplnění skutkové podstaty ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je bez významných okolností v podstatě vyloučeno aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť k tíženému cíli by nevedlo.
20. Správní orgán uvedl, že se neztotožnil s tím, že by cizinec splnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující

pracovní den policíí a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, a to na základě skutečnosti, že v současné době nemá na území ČR žádný povolený pobyt a pobývá na území i v době kdy je veden jako nežádoucí osoba. Ubytovatelem a ani jeho osobou na ubytování není přihlášen. K ubytování ničím vázán a může ho kdykoliv opustit. Rozhodnutí o zajištění je prvotním úkonem v řízení, kdy správní orgán nemá možnost cizincem uvedené skutečnost ověřit. Cizinec na území ČR nemá žádný majetek. Správní orgán uvedl, že v cizincově případě je zcela reálné, že by rozhodnutí o správním vyhoštění opětovně nerespektoval a před jeho realizací by se skrýval. Cizinec se na služebnu policie ČR dostavil po předchozím předvolání ohledně ztraceného cestovního dokladu. Sám však oznámení v této věci sám neučinil, tudíž neprojevili žádnou snahu tento stav napravit. Správní orgán nemá žádnou záruku, že by řádně plnil povinnosti mu uložené.

21. Správní orgán dále uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není ze strany cizince možná, protože sám v protokolu uvedl, že v současné době nedisponuje finanční hotovostí, na území se nenachází žádná osoba, která by byla schopná finanční záruku složit za něj, žádná částka do doby zajištění nebyla správnímu orgánu nabídnuta.
22. Cizinec neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policíí stanovené. Správní orgán tak uvádí, že poslední podmínka zvláštního opatření, tedy povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policíí stanovené, neskýtá ze strany cizince záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že nectí zákony ČR. Správní orgán, má za to, že z cizincova jednání po celou dobu vedeného řízení je zřejmé, že jeho dobrovolné vycestování z území ČR nelze očekávat.
23. Správní orgán se neztotožňuje s tím, že by plnil povinnost zdržovat se v místě určeném policíí a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, neboť uložení tohoto zvláštního opatření považuje správní orgán za neúčelné, a to s ohledem na skutečnost, pobývá na adrese, kterou ani nezná, a není jasné, že tam pobývá, dle názoru správního orgánu nic k žádnému ubytování neváže.
24. Napadeným rozhodnutím byla v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Cizinec disponuje cestovním dokladem. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 30 dnu je přiměřená.
25. Správní orgán dále hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil, a zároveň vycházel ze skutečností uvedených v rozhodnutí o správním vyhoštění a to pod č. j. KRPA-390794-15/ČJ-2022-000022-SV a skutečnostech sdělených v protokolu o podaném vysvětlení ze dne 23. 1. 2023, ve kterém cizinec neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být ve stanovené době zajištění

realizován. Cizinec je svobodný, v domovské vlasti má rodinné příslušníky, v rodné zemi žil většinu svého života. Jeho přítelkyně se nachází na Ukrajině. Cizinec je věku dospělosti, a tudíž se o sebe může postarat sám. Cizinec uvedl, že mu po návratu do rodné vlasti nic nehrozí. Z těchto důvodů správní orgán zastává názor, že není žádný důvod, pro který by cizinec neměl být vrácen do země původu v jeho případě do Moldavska.

26. Vycestování cizince je možné, protože cizinec pochází z bezpečné země původu, která je uvedena ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., která upravuje seznamy zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné třetí země. Současně cizinec neuvedl v rámci správního řízení o správním vyhoštění žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Cizinec uvedl, že mu v rodné zemi nehrozí žádné nebezpečí a má se tam kam vrátit. Ke zdravotnímu stavu cizince správní orgán uvádí, že v současné zdravý a s ničím se neléčí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl věc bez jednání, když účastníci nařízení jednání nepožadovali a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
28. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
29. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
30. Podle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje*

navracení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

31. Žalobce namítal, že nežádal tlumočníka do ruského jazyka, ale do rodného rumunského jazyka.
32. S cizincem byl dne 23. 1. 2023 za přítomnosti tlumočnice sepsán protokol o podání vysvětlení, ve kterém mimo jiné uvedl, že tlumočníka v tomto řízení žádá do ruského jazyka. Z průběhu podání vysvětlení nic nenasvědčuje závěru, že by žalobce neporozuměl tlumočnicku, či že by měl obtíže s vyjádřením svých odpovědí. Odpovědi na položené otázky jsou přiléhavé, v některých případech dále rozvedené. Pokud na konci protokolu je uvedeno, že žalobce žádá tlumočníka, neboť nerozumí jazyku, ve kterém je řízení vedeno, tímto jazykem je jazyk český, nic nenasvědčuje tomu, že žalobce požaduje své podání vysvětlení opakovat s tlumočnickem do jazyka rumunského, naopak, žalobce do protokolu uvedl, že další skutečnosti uvést nechce, protokol jako úplný a správný podepsal. Soud striktně odmítá, že by ze skutečnosti, že žalobce vypovídal také o skutečnostech, které nehovoří v jeho prospěch, mělo snad být dovozeno, že nešlo o skutečnou vůli žalobce, ale že ze strany policie šlo o „zavádějící postup“, když toto není ze strany žalobce dále rozvedeno a konkretizováno. Pokud žalobce vznáší takovéto obvinění, je nutné přesně vymezit, které skutečnosti uvedené v protokole neodpovídají tomu, co žalobce řekl. Toto však v žalobě zcela absentuje. Žalobce sice tvrdí, že smyslu otázek neporozuměl, neměl možnost adekvátně reagovat, zároveň však ani v žalobě neuvádí, jakým otázkám neporozuměl, které rozhodné skutečnosti v důsledku jazykové bariéry neuvedl, či případně uvedl nepřesně. Žalobce je při podání žaloby zastoupený advokátem, pokud žalobce chtěl uvést další rozhodné skutečnosti, které by snad mohly mít vliv na rozhodnutí žalovaného, tyto skutečnosti byl povinen vylíčit v žalobě.
33. Zároveň soud poukazuje, že stejná tlumočnice z jazyka ruského byla žalobci ustanovena již v řízení o správním vyhoštění. Z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 12. 2022 neplyne, že by ohledně tlumočení vznikly nějaké pochybnosti, rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 12. 2022, soudu není známo, že by proti němu byla podána správní žaloba.
34. Nejvyšší správní soud obecně připouští ustanovení tlumočníka i z jiného než z mateřského jazyka (např. rozsudek ze dne 23. 3. 2005, č. j. 4 Azs 307/2004-63). Účastník řízení má právo na to, aby mu bylo tlumočeno do jazyka, v němž je schopen se dorozumět, nikoliv nezbytně do mateřského jazyka či úředního jazyka jeho země původu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2020, č. j. 9 Azs 274/2019-35). Nejvyšší správní soud přitom zohledňuje, zda v případě námitek tlumočení bylo na tyto upozorňováno již v rámci probíhajícího výslechu, zda účastník řízení podepsal protokol o výslechu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017-79), zda účastník řízení vznáší námitky proti samotnému obsahu tlumočení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 4 Azs 244/2021-26).
35. Městský soud neshledal, že by samotné neustanovení tlumočníka z rumunského jazyka bylo v daném případě důvodem pro zrušení rozhodnutí napadeného rozhodnutí, neboť tlumočník z ruského jazyka byl ustanoven na žádost žalobce, nic nenasvědčuje tomu, že žalobce žádal o tlumočníka z jazyka rumunského, tlumočnicku z ruského jazyka dle obsahu protokolu o podání vysvětlení žalobce rozuměl a nic proti němu nenamítal,

zároveň nejsou v žalobě tvrzeny skutečnosti, které tímto postupem byly znemožněny žalobci uvést a které by zpochybňovaly správnost napadeného rozhodnutí. Námitku soud neshledal důvodnou.

36. S touto námitkou souvisí i další tvrzení žalobce, že nebyl řádně poučen o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Poučení o možnosti požádat o mezinárodní ochranu bylo tlumočeno stejnou tlumočnicí z jazyka ruského. Žalobce při podání vysvětlení uvedl, že není překážka, která by mu bránila ve vycestování, žádné nebezpečí mu ve vlasti nehrozí. Žalobce dále při podání vysvětlení uvedl, že o azyl nežádal, neboť věděl, že na něj nemá nárok. Ve spise se nachází poučení o možnosti požádat o mezinárodní ochranu, s datem 23. 1. 2023, přetlumočené tlumočnicí z ruského jazyka, podepsané žalobcem, tlumočnicí i oprávněnou úřední osobou. Za této situace lze mít za to, že žalobci se řádně dostalo poučení v souladu s ust. § 3b odst. 1, 2 zákona o azylu, tedy poučení o oprávnění podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Pokud o mezinárodní ochranu nepožádal, tak proto, že byl přesvědčen, že by pro ni nesplnil podmínky, nikoli proto, že by o této možnosti nevěděl. Zároveň i za situace, že by se cizinci tohoto řádného poučení nedostalo, nemělo by to žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o zajištění, žalobci by pouze nezačala plynout sedmidenní lhůta pro podání žádosti o mezinárodní ochranu (§ 3b odst. 1 zákona o azylu).
37. Pokud žalobce namítal, že mu žalovaný neumožnil podat žádost o mezinárodní ochranu před zahájením řízení o správním vyhoštění (které bylo zahájeno dne 7. 12. 2022), tato námitka nijak nesouvisí se zákonností rozhodnutí o zajištění ze dne 23. 1. 2023. Pokud bylo namítáno zkrácení práv žalobce tím, že žalobci nebylo umožněno požádat o mezinárodní ochranu před vydáním rozhodnutí o zajištění, tato námitka není žádným způsobem dále rozvedena, není zřejmé, v jakém ohledu by práva žalobce měla být z tohoto důvodu zkrácena. Pokud žalobce požádal o mezinárodní ochranu v sedmidenní lhůtě od řádného poučení, jeho žádost bude projednána.
38. Žalobce v této souvislosti poukazoval i na porušení zásady non refoulement.
39. Cizince lze zajistit jen tehdy, pokud lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. cizinec bude vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění. Zajištění není trestem, ale jen prostředkem k dosažení účelu zajištění (zde realizace vyhoštění), při jeho ukládání je proto třeba vždy sledovat, zda lze zajištěním tohoto účelu vůbec dosáhnout (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-44).
40. Podle čl. 33 bod 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.) žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Podle čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie nikdo nesmí být vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

41. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, má žalovaný povinnost zabývat se v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince totiž nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit.
42. Judikatura navazující na toto usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dovodila, že není povinností správního orgánu si v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění vždy vyžádat stanovisko ministerstva vnitra. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51, „*při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění.*“ (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017-24, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017-23, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43).
43. Žalobce v protokolu ze dne 23. 1. 2023 uvedl, že není překážka, která by mu bránila ve vycestování, žádné nebezpečí mu ve vlasti nehrozí. V žalobě žádné konkrétní nebezpečí, které žalobci má ve vlasti hrozit, vymezeno nebylo.
44. Případné překážky vycestování byly v případě žalobce již zkoumány v řízení o správním vyhoštění, rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 12. 2022 konstatovalo, že vycestování žalobce je možné, neboť cizinec pochází z bezpečné země původu a zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žalobě neuvádí žádné skutečnosti, které by tento závěr zpochybňovaly, zároveň v žalobě nebylo tvrzeno, že by se od doby vydání rozhodnutí o správním vyhoštění změnila situace v Moldavsku či vyvstaly nové okolnosti na straně žalobce.
45. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně zvážil použití zvláštních opatření. Žalovanému je v žalobě vytýkáno, že nezjišťoval bližší okolnosti života žalobce, jak dlouho se vlastně žalobce na území ČR nalézá, kde doposud bydlel, s kým konkrétně se stýkal, jak je dosažitelný atp.
46. Soud konstatuje, že žalobce na svůj pobyt dotazován byl, žalobce uvedl, že ve stanovené době k vycestování nevycestoval, protože zde chtěl zůstat a vydělávat peníze. Kdy na území přicestoval, je zřejmé z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 12. 2022, žalobce přicestoval dne 4. 8. 2022, od té doby je v ČR. Byl dotazován i na to, na jaké adrese se zdržuje, jak dlouho, zda má uzavřenou nájemní smlouvu. Soudu není zřejmé, z jakých důvodů by mělo být pro účely vydání rozhodnutí o zajištění zjišťováno, s kým se žalobce konkrétně stýkal, v žalobě tato myšlenka dále rozvinuta není, není tvrzena právní relevance těchto údajů, tyto údaje v žalobě ani nejsou konkretizovány.

47. Zajištění představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotyčného. Z tohoto důvodu je k zajištění přístupováno pouze tehdy, není-li možné dotyčnému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců. Zmíněná opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování; toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38).
48. Soud se proto zabýval tím, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k uložení mírnějších opatření, a rozhodl o žalobcově zajištění. Žalobce namítal, že se dobrovolně na policii dostavil na základě telefonické výzvy, když byl nalezen jeho cestovní doklad, zároveň žil v pronajatém bytě, kde měl zázemí.
49. Žalovaný správně zhodnotil, že důvodem nerespektování správního vyhoštění nebyla ztráta pasu, neboť tento cizinec ztratil a ž v době, kdy již k pobytu zde nebyl oprávněn, cizinec neměl v úmyslu vycestovat, jeho zájem byl nadále na území ČR pracovat a obstarávat si finanční prostředky. Žalovaný správně poukázal na to, že sám cizinec nejen cestovní doklad nezajistil proti ztrátě, ale jeho ztrátu nijak neřešil, ztrátu pasu nenahlásil, měl v úmyslu dále vydělávat finanční prostředky bez ohledu na rozhodnutí o správním vyhoštění.
50. Žalovaný při hodnocení alternativ zajištění zohlednil, že žalobce nebyl k pobytu přihlášen, k ubytování není ničím vázán a může jej kdykoliv opustit, žalobce zde nemá žádné vazby a žádný majetek. Žalobce při podání vysvětlení uvedl, že se zdržuje na adrese X. K dotazu žalovaného, jaký má k této adrese vztah a jak dlouho se na ni zdržuje, žalobce neuvedl nic konkrétního. Žalobce trvalejší vazby k této adrese netvrdí ani v žalobě, pokud by žalobce skutečně měl uzavřenou nájemní smlouvu, tuto skutečnost bylo možné v žalobě doložit.
51. Pro úplnost soud k žalobcem uvedené adrese X, konstatuje, že taková adresa se v Praze nenachází, nenachází se zde ani ulice X, pochybnosti žalovaného o dosažitelnosti žalovaného na této adrese jsou tak plně na místě. Žalovaný nemožnost využití alternativy podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zhodnotil správně.
52. Soud v této souvislosti toliko podotýká, že bylo vhodnější formulovat dotazy k jednotlivým možnostem alternativ strukturovaněji. Dle protokolu byl dotaz k zvláštním opatřením vznesen zároveň ke všem možným formám dle ust. § 123b odst. 1 písm. a), b), c), d) zákona o pobytu cizinců, zachycena je odpověď toliko ve vztahu k finanční záruce. Nicméně žalobce informace k adrese, na které se zdržuje, poskytl již během přecházejících otázek. Zároveň v žalobě není tvrzeno, že by bylo na místě použít záruky podle písm. b), c), d) a z jakých konkrétních důvodů, soud tedy toto pochybení žalovaného nepovažuje za natolik zásadní, aby mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

53. Závěr žalovaného o nemožnost využití alternativ podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správný. Nabídka dodržování zvláštních opatření žalobcem konkrétně učiněna nebyla, proto vypořádání žalovaným bylo podle soudu provedeno v míře obecnosti odpovídající žalobcovu tvrzení. Žalovaný za daných okolností nepochybil, když k uložení zvláštního opatření nepřistoupil. Nelze souhlasit se žalobcem, že mělo být upřednostněno, že se sám na výzvu dostavil ke správnímu orgánu. Žalobce se dostavil za účelem převzetí nalezeného pasu, nikoliv za účelem řešení svého nelegálního pobytu. Z jednání žalobce je zřejmé, že na území ČR hodlá setrvat i za cenu porušování právních předpisů. Pokud žalobce za této situace nabízel záruky jen obecně, nemá žádné finanční prostředky na složení finanční záruky, zároveň k jím uvedené adrese netvrdil a neprokázal trvalejší vazby, je závěr žalovaného o nemožnosti uložit zvláštní opatření zcela správný.
54. Soud pro úplnost konstatuje, že žalovaný nesprávně poukázal na to, že žalobce uvedl, že má 500 EUR, toto z obsahu spisu nevyplývá, žalobce při podání vysvětlení uvedl, že nemá žádnou finanční hotovost, kterou by mohl ručit. Nicméně tato formulační nepřesnost nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce na toto pochybení v žalobě ani nepoukazoval.
55. Žalobce dále namítal, že byl omezený na svobodě dříve než ve 21:35 hod dne 22. 1. 2023.
56. Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii *policista je oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá.*
57. Podle § 27 odst. 2 zákona o policii *o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu.*
58. Podle § 27 odst. 3 zákona o policii *zajištění podle odstavce 1 může trvat nejdéle 24 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Zajištění podle odstavce 2 může trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Celková doba zajištění podle odstavců 1 a 2 nesmí být delší než 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody.*
59. Podle obsahu spisu žalobce byl omezen na svobodě dne 22. 1. 2023 v 21:35 hod. Žalobce neuvádí, v kolik hodin dle jeho názoru k omezení osobní svobody došlo, ani jaké důsledky pro zákonnost napadeného rozhodnutí by dřívější omezení svobody mělo mít.
60. Zajištění podle § 27 zákona o policii je bezprostředním zásahem, tento zásah umožňuje cizince krátkodobě omezit na svobodě, aby se mohl případně dostat do režimu zajištění dle zákona o pobytu cizinců.
61. Podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení, jeho vydání nepředchází správní řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS).
62. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 41 A 86/2020-31, dále dovodil, že zajišťování cizince nelze vždy chápat jako řízení o jednom úkonu (§ 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), lze hovořit o „řetězení“ či podmíněnosti jejích aktů a postupů. Policie musí činit mnoho souvisejících úkonů, které podmiňují další rozhodování o zajištění. Krajský soud dovodil, že ze systematického pohledu lze u jednotlivých úkonů či postupů,

kteřé souvisejí s rozhodováním o zajištění, hovořit o jejich přičitatelnosti některému z vydaných rozhodnutí o zajištění. Povaha věci v odkazovaném případě vyžadovala, aby pro účely soudního přezkumu krajský soud třetímu zajištění přičítal (ne)splnění příkazu k propuštění. Tento systémový pohled na zajišťování cizinců podle krajského soudu prolamuje princip dílčího přezkumu rozhodnutí o zajištění jako samostatně stojících úkonů. V konkrétních okolnostech této věci tedy žaloba proti třetímu zajištění je přípustnou procesní cestou pro uplatnění námitky, že žalovaný porušil § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, svévolně žalobce nepropustil (po zrušení druhého rozhodnutí o zajištění) a nezákonně ho potřetí zajistil.

63. Soud má za to, že projednávaný případ se od věci řešené Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 41 A 86/2020 odlišuje. Postup jiné složky policie (zde místního oddělení policie Bohnice) podle jiného zákona (zákona o policii) před vydáním rozhodnutí není způsobilý ovlivnit zákonnost rozhodnutí o zajištění, žalobce se mohl bránit jiným typem správní žaloby (proti nezákonnému zásahu). Jinému právnímu závěru nenasvědčuje ani znění zákona, ani dosavadní judikatura.
64. Okamžik omezení osobní svobody v případě zajištění podle zákona o policii je nicméně podstatný i pro zajištění podle zákona o pobytu cizinců, kdy již první den omezení osobní svobody je nutno počítat do stanovené doby zajištění. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013-59, publ. pod č. 3044/2014 Sb. NSS: *„Předchází-li zajištění dle § 124b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zajištění v režimu § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je počátek zajištění nutno odvíjet již od tohoto okamžiku omezení osobní svobody cizince. Pokud jde o určení konce běhu lhůty určené v rozhodnutí o zajištění, při absenci výslovného pokynu zákona je nutno vykládat tuto otázku způsobem pro zajištěného cizince nejprůzračnějším; do doby zajištění je tak nutno počítat každý, i jen započatý, den, kdy byl omezen na svobodě.“*
65. Soud nicméně doplňuje, že nic nenasvědčuje tomu, že žalobce byl na svobodě omezen již dříve. Pokud žalobci nebyl vydán cestovní pas a byla místo toho přivolána hlídka cizinecké policie, z toho nelze dovodit omezení osobní svobody žalobce. Tvrzení v žalobě, že čas omezení na svobodě byl účelově upraven tak, aby celková doba zajištění nepřesáhla maximální možnou dobu zajištění, není logické, neboť úřední záznam o zajištění cizince byl vyhotoven 22. 1. 2023 ve 22:40 hod., v tuto dobu nebylo možné předvídat, kdy dojde k ukončení zajištění podle zákona o policii. Dále pokud by k zajištění cizince došlo již místním oddělením policie Bohnice, prodloužila by se doba maximální délky zajištění podle zákona o policii na 48 hodin podle § 27 odst. 2 zákona o policii. Soud tak ani tuto námitku neshledal důvodnou.
66. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.